

Tað eru slíkar løtur og slíkur rúsur, sum eg enn leiti eftir, greiður Andrias frá.

Biðin at útgreiðna, hvat tað er hann ynskir og leitar eftir í filmslistini, sigur Andrias:

– Eg geri film fyri at skapa okkurt, sum er størri enn eg sjálvur. Fyri meg kennast yrkingar ella løg bara sum forleingingar av mær sjálvum. Ígjøgnum filmslistina verða míni hugskot tulkað og endurtulkað nógvar ferðir, saman við øðrum fólki. Fyri meg er tað fantastiska við filmslistini: At man kann deila hugskotið við onnur folk, so man ikki bara situr inni í einum kamari; og tá ið eg hoyri onkran siga at filmslistin er í kreppu, ella at filmslistin er deyð, so gerist eg treiskur. Tí eg haldi, at serliga her í Føroyum, hevur man móguleika fyri at fortelja nakrar søgur, sum ongantið eru sagdar fyrr, vera við til at skapa nakað, sum ikki er skapt fyrr. Tað kann sigast at vera abstrakta málið fyri mínum arbeiði við filmi, greiður Andrias frá.

Hyggja at føroyskum filmum, tí teir eru góðir

Andrias heldur, at føroyska filmsverðin er nógv broytt seinastu árin.

– Vit eru spakuliga steðgað við at hyggja at filmum BARA tí, at teir eru føroyskir, og hyggja nú istaðin tí, at teir eru góðir, sigur hann.

Filmslistin í Føroyum er ung, og tað er enn rætttiliga nýtt at síggja føroyskar søgur tulkaðar til livandi myndir. Nú eru fleiri ung, sum út-búgva seg og fáa sær royndir innan filmslistina, og onkur føroyskur stutt-filmur er eisini heiðraður uttanlanda. T.d. filmurin eftir Sakaris Stórá, ið fekk viðursløn í Berlin. Andrias sær hetta sum eitt tekin um, at føroysk filmslist er við at koma uppá eitt annað støði, og at vit eru í ferð við at fáa eitt ríkari filmsmál.

– Í nógv harrans ár hevur tað bara verið Katrin Ottarsdóttir, sum hevur arbeitt við føroyska filmsmálinum. Tað, at vit nú hava so ymiskar filmsleikstjórar sum Anton Petersen, Juliu í Kálvalið og Sakaris Stórá, ger beina-vegin filmsmálið nógv ríkari – óansæð um tey gera abstraktar listafilmar ella skemtifilmar, greiður Andrias frá.

Føroysk filmslist flytir frá stuttfilmum til spælfilm

Andrias heldur, at tað blómandi filmsumhvørvið vit hava í Føroyum nú, er úrslit av tí arbeiði, sum nakrar fáar eldsálir hava gjørt í nógv harrans ár. Við Klippfisk kom eitt savnistað, sum gav móguleika fyri at arbeiða við filmi, og millum annað tað hevur gjørt, at felagið fyri føroysk filmsfólk seinni varð stovnað. Eftir at peningur var settur av á figgjarlógin, er filmslistin í Føroyum, eftir Andriasa tykki, eksploderað; og nú játtanin til filmslist verður økt í ár, so væntar Andrias stórar broytingar.

– Vit nærkast einum punkti, tá ið vit í Føroyum fara at flyta okkum frá næstan bara stuttfilmum, til eisini at kunna gera spælfilmar. Og eg eri spentur at vita hvør, eftir Katrin Ottarsdóttir, fer at gera fyrsta føroyska spælfilmmin. Eg vænti ikki, at tað verður eg. Tá ið eg var yngri, vildi eg vera ungur, tá ið eg debuteraði, men spakuliga havi eg funnið útav, at tað at gera spælfilm tíðliga og at gera ein góðan spælfilm, er ikki tað sama. Og tá hevði tað verið synd, um eg hoppaði út í eina verkætlan, hvørs endamál bara var at vera long. Beint nú vil eg heldur brúka tíðina uppá at gera skúlan lidnan, gerast betur, fáa fleir royndir og fáa fleiri kontaktir. Hetta er mitt handverk, og beint nú má eg arbeiða við mínum stutt-filmum, greiður Andrias frá.

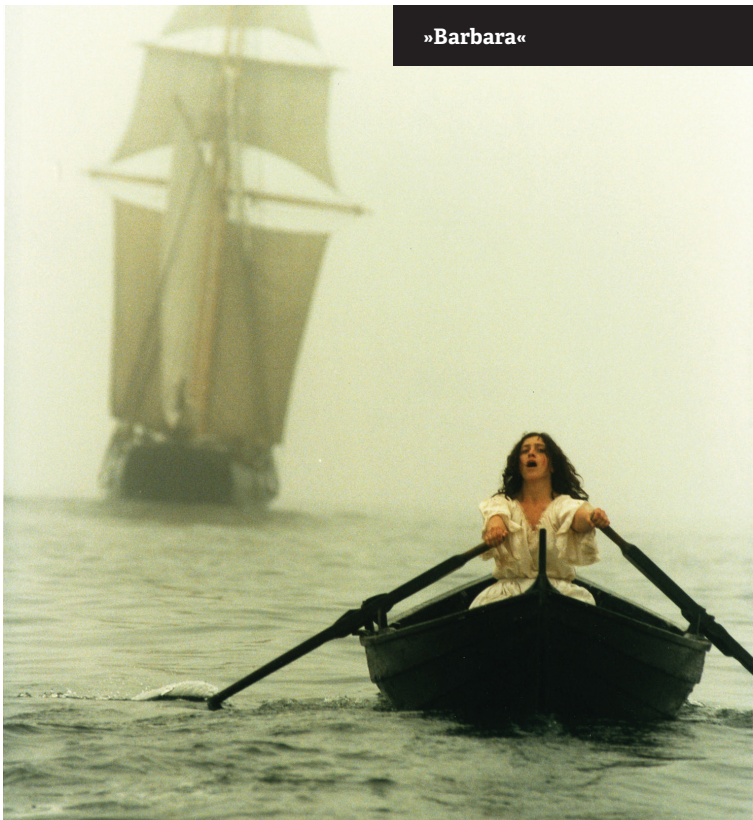
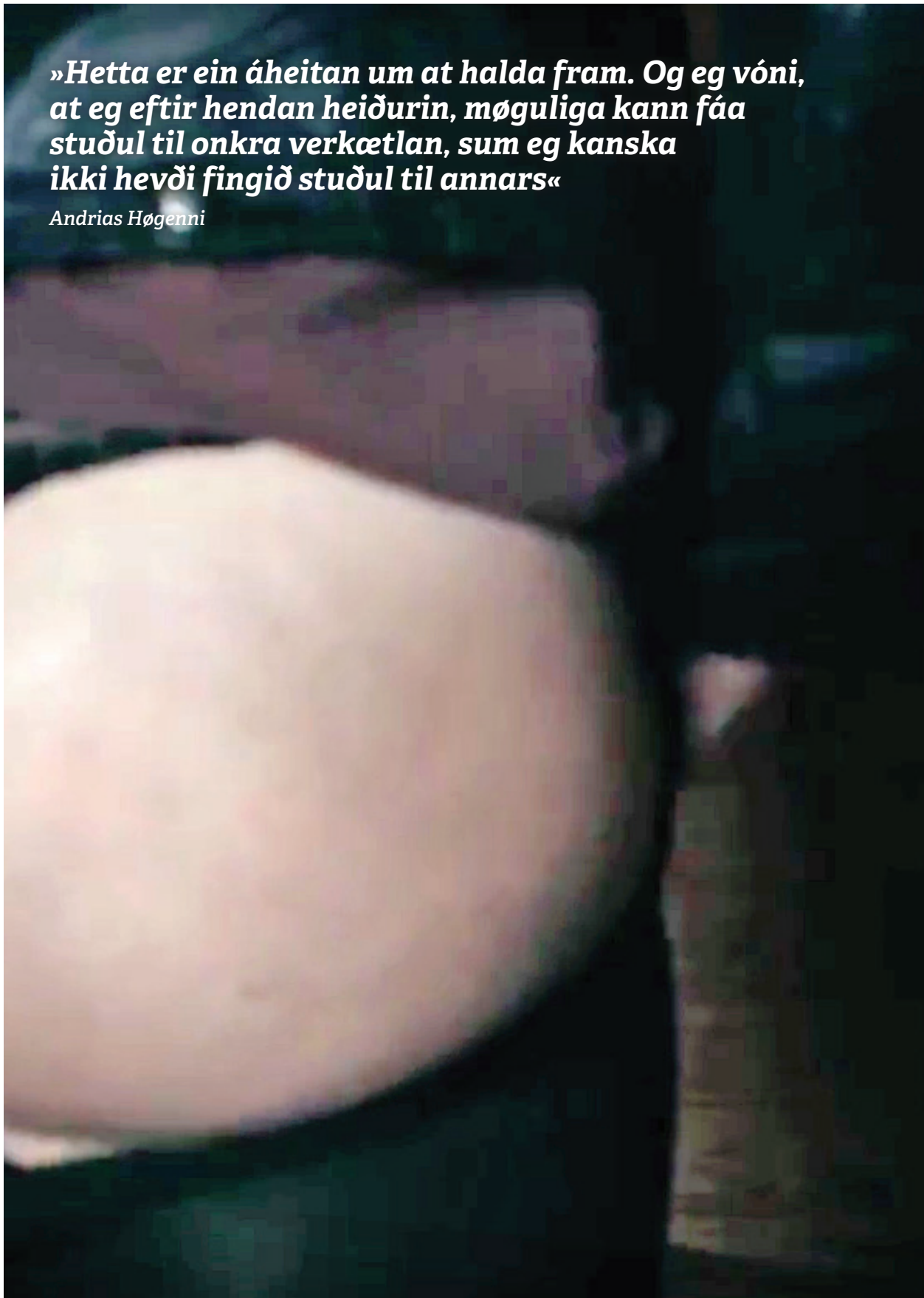
Tað absurda í dagligdegnum og smáklaustrufobisk rúm

Andrias manglar ongantið hugskot, og hann sigur seg heinta síni hugskot úr tí absurda í dagligdegnum. Filmarnir hjá Andriasi snúgva seg ofta um intimar trupuleikar, sum gerast verri av góðum intentiónum; og ofta eru upptøkurnar gjørdar í smáklaustrufobiskum rúmunum.

– Tað er okkurt fasinerandi við at seta hol á teir tankar, sum ikki ordiliga tola dagsins ljós. Nógv okkara ganga runt og halda, at vit eru forferdilig menniskju, tí vit eru full við tankum, sum vit ikki halda, at vit kunnu deila við onnur fólk. Tað er hetta, sum eg vil loysa upp í. Eg vil royna at seta orð á nakað, sum er abstrakt og privat. Eg

»Hetta er ein áheitan um at halda fram. Og eg vóni, at eg eftir hendan heiðurin, móguliga kann fáa stuðul til onkra verkætlan, sum eg kanska ikki hevði fingið stuðul til annars«

Andrias Høgenni

SKERMMYND FRÁ YOUTUBE

»Eg strembi eftir at kunna liva og gera film samstundis«

Andrias Høgenni

havi sjálvur onkuntíð upplivað stóran lætta av at síggja ein film, sum setur orð á sumt av tí eg havi hugsað – Tað er ikki bara eg, sum eri løgin og ikki bara eg, sum hugsi soleiðis.

Men hóast Andrias so lættliga setur orð á abstrakta málið við filmum hansara, so sigur hann, at tað fyrst og fremst snýr seg um, at siga

eina góða søgu. Trupuleikin er ikki at fáa hugskotini til góðu søgurnar, men heldur at viðgera tey; at flyta hugskotini frá leysum tonkum til eina søgu, ið hongur saman og er realistisk – tað er harði kampurin.

– Dokumentarfilmarnir sleppa avstað við nógv ógvusligari persónum. Tí veruleikin er ofta nógv ógvusligari, enn vit geva okkum far um. Um t.d. Berlusconi varð gjørdur til ein figur í einari sending sum Borgen, so høvdu fólk helst ikki hildið figurin vera trúverdugan. Tí veruleikin er ofta so ógvusligur, abstraktur og ónaturligur. Eg vil royna at gera hitt abstrakta og ógvusliga realistiskt og veruligt, sigur Andrias.

Andrias er í løtuni í gongd við tveir nýggjar filmar. Annar filmurin er ein hospitalskrimi. Leikararnir eru Maria Rich og Jens Andressen, og hetta er Andrias Høgenni ógvuliga spentur um. Upptøkurnar, sum júst eru lidnar, vórðu gjørdar í Danmark. Hin filmurin verður tikin upp í Føroyum í summar.